

Kadın Ve Gözyaşı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Temmuz 2017

Kelimeleri tokuşturalım hadi, sonra lehim yaparız düşlere...

Aklı evvel bir tebessüm gizliydi kızın sır gözlerinde ve anlamsızlığı adlandırmakla kendini kilitlediği vurdumduymaz yürekler.

Bir tatta bir hattatın özleminde bir de kır çalan saçlarında dün öbekli seyrinde alamet-i farikası iken gök kubbe.

Şimdi olacaktı da bir yoldaş bir de ser ve sırları iklimlere yüklediği o ikilem yüklü maruzatları...

Bir kırandı kırandan ziyade kırılmanın niyaz olduğu ve bir selamdı en meczup lehçede en mahzun şarkıyı pelesenk etmişken bilinmeze.

Sıradan ve sıra dışılığın öznelinde; kayıpların ayıp yüklü nedametinde ve... hadi oradan, diyen yaşlı kadının çekmecinde sakladığı vasiyeti.

Ölüm Haktan beşere mirastı demek ki; demediklerine kinaye yükleyen hangi pasajdı da zihniyet ırgalanıyordu?

Zan altında zamirlerle bağdaşan kuru çeşmesinde aşkın; mim çekilmiş gözlerinde o dokunaklı naşında yüklendiği sihir bir de bedel ödenen çehrelerin tezahüratı iken gözyaşı...

Sır yüklü bilgelerin; sıradan ahkâmların ve kalburüstü meziyetleri ile resti çekmişken evren.

Kadıncı aslında soru yumağı; adamdı aslında nakşeden ve aralıksız seyriydi henüz cinsiyetini oturtamamış şeytan.

Kadınlar... rimelleri akan.

Adamlar: cep delik cepken delik, nidalarının yükümlü kıldığı ama mühür de basmadığı ne çok celp.

Kanıksanası ama son durakta gergin bir ritüel ile kaçamak bakışlarında durağan çitasında bir ritim uzantısında adeta tüm görkemli sevdaların kayıtsızlığında sırt üstü yine de hazin bir rakımda makamsız şarkılarla raks eden Çingene kadın...

“Ah” dedi adam.

“Neden?” dedi kadın.

“Sana ne...” dedi yeniden nükseden tok sesi ile aşkı duvarlara raptiyelemek adına doluşan tiz sesi şarkıcı kadının.

“Şimdi” diye başlamak vardı ya... Ya, sonrası yarın mı olacaktı da dünün minvalinde kaynayan kazanlarda çivit mavisini bir dokunuş ile sırasını savmakla meşgul iken nöbetteki melekler... Öyle ya, melekler de mi cinsiyetten yoksundu da; karakaşına güfteler yazılan kadının hangi ana kıtası idi ki aşkın gözyaşında bir tufanda yenik düşen kırık dalın kopuk yaprağında tereddüt yüklüdü Tanrı.

Sonrularla yüklü ama öncesizliğin de girdabında hele ki gerdan kıvrıran süzgün gözlerde ölmek yok muydu ölmek?

Ah'ların girizgâhında; yoksunlukların nakarat bellediği oflamalarda ve şükür yüklü ruhun da kepengini indirmişken evren.

Kayıtsızlık sıra dışıydı.

Sıralar da kayıt dışı.

Aymaz gölgeler oynaştıkça, çıtası yükselen hüznü de mesken edinmişken...

Kaygan bir zeminde ama ritmik bir teyakkuz iken de satır aralarında dolduruşa geçen cibilliyetsiz aşk fukarası insandan olma cenin methiyelerde, bir de kılıf geçirmekten imtina ederken o satılmışlığını yine bin paraya değişmez vicdan hırsızları.

“Son” dedi kadın.

“Hani, yeni başlamıştık” dedi adam.

“Biz diye bir şey yok iken nasıl çoğul bir telaffuzla alay ediyorsun cihanla?” dedi kadın.

“Ne dedim?” demedi adam.

Sus'lara gebe yeryüzü nakşetti aykırı aşkların ilahı iken çatık kaşlı özlem ve yüreklere rahmet iken gök kubbe...

“Sus” dedi kadın.

Oysaki herkes suskundu kadının haricinde.

Mağfaret erbabı sancılar doluştukça gizeme ve yükümlü onca bağınaz ikrar sundukça özrünü...

“Susmalıyım” dedi çocuk.

Hangi çocuk saklıydı da kayıtsızlığın çerperinde üstelik tek çocuk yoktu ortalıkta?

“Bende saklı”demenin tecellisi belli ki israftı.

“Senlik sancılar...”demekse tefekkürün hasıydı.

“Git” dedi kadın ki gelenleri asla geri çevirmezdi evren belki de gel, demekti payına düşen hüznün öyle ya; hüznün hüznü çağırıştırıyordu ve ölüm de hayatın reçinesine kıvam olmuşken özlemin.

Ne çok gel-git.

Bir de gidip dönmeyenler.

Ya hiç gelmeyenler?

Söz nüfustu; aşk ise tecelli ve yoksunluk idi teselli bulduğu varlığın hele ki hiç var olmamış bir mutluluğa rest çekmenin de esef yüklü seyrinde kayboldu kadın.

Kim bilir; belki de hiç var olmamış bir gölgeyi sahiplenmişti çocuk oysaki çocuk yürekli insanlardan nasıl da ıradı evren...

Ve sustu üstelik ebediyete kadar hele ki edebın teamülünü içlik edinmişken kadın ve gözyaşı.